

ЗМЕЙОВА НЕВЕСТА

chitanka.info

Живяло някога едно момиче — добро, работно и много хубаво. Най-личният момък в селото го поискал за жена.

— Не може, юначе! — отвърнала девойката. — Страшен змей долита всяка нощ от планината и обикаля около къщи. Искан да ме отвлече, негова жена да стана. Какво да правя?

— Не бой се! — рекъл момъкът. — Като се оженим, ти няма да излизаш никъде, за да не те грабне змеят. Така ще мине време и той ще забрави за тебе.

Вдигнали сватба за чудо и приказ, а след година им се родило хубаво момченце. Жената гледала детето, готвела, чистела, шиела и вълн от прага не излизала. А мъжът работел от сутрин до вечер, гръб не изправял и скоро бил възнаграден — нивите родили буйно жито, овцете — вакли агънца, наплодили се пъргави теленца.

Така живеели щастливо осем години, а на деветата решили, че змеят ги е забравил и вече няма да търси жената. Един ден тя се претрашила, изпекла хляб, сготвила и отишла с момчето на полето да занесе обед на мъжа си.

По пладне седнали да ядат под сенките на една круша. Изведнъж един тъмен голям облак покрил цялото небе. Блеснали светкавици, загърмяло. Едри капки дъжд закапали. Черният облак покрил крушата, а когато отминал, жената я нямало.

Разбрал мъжът, че змеят я е отвлякъл, и от мъка тежко се разболял. Не можел да се вдигне от леглото и на никого думица не продумвал.

Момчето растяло. Когато станало на двадесет години, попитало баща си:

— Тате, защо не ми кажеш какво е станало с мама? Помня, че съм имал майка, помня и някакъв облак, но ти никога не говориш за това.

Докато момчето било малко, бащата се страхувал за него, ала сега му разказал всичко за змея.

— Отивам да търся майка си! — рекъл момъкът.

Болният баща го благословил и рано сутринта на другия ден синът тръгнал.

Вървял, вървял и стигнал до голямо, равно като тепсия поле. Там пасели много овце.

— Чии са тези овце? — попитал момъкът овчарите.

— На змея — отвърнали те.

— Тогава оставам при вас! Ще ви помагам — казал момъкът.

Скоро момъкът забелязал, че при стадата всяка сутрин идва една жена с големи ведра. С тях тя вземала мляко за змея. Момъкът издебнал сгоден момент и я заговорил. Само като го видяла, жената изпуснала ведрата и извикала:

— Сине! Много си пораснал, но може ли да не те позная, сине!

Прегърнала го, замилвала го и едри сълзи закапали от очите ѝ.

— Не плачи, мале! Дошъл съм да те избавя от змея! — рекъл момъкът.

— Де да можеше, сине, но не можеш! Змеят е много силен. Него не можеш да го победиш! Той никога няма да умре, защото е с две сърца и душата му не е у него.

— А къде е?

— При второто му сърце. То е у едно чудовище, а чудовището живее в далечна планина. В планината има езеро, в езерото е чудовището, в чудовището — свиня, в нея — заек, в заека — гълъб, а в него — едно стъклено топче. В това топче са второто сърце и душата на змея. Сърцето е голямо колкото просено зрънце. За да умре змеят, трябва да се извади стъкленото топче и да се счупи. Тогава душата му ще изсъхне.

— А къде е планината, мале? — попитал синът.

— Чувала съм, че е много далеч — зад седем реки, седем гори и седем планини, там, където залязва слънцето. Пътят минава над дълбоки пропасти и по стръмни чукари. При чудовището можеш да отидеш само на собствените си нозе.

— Не се плаши, мале! — рекъл момъкът. — Чакай ме! Аз ще намеря стъкленото топче.

И той тръгнал отново на път. Минал през седем реки, седем гори и седем планини, скъсал седем чифта обувки. На седмата сутрин съгледал в далечината голям град с много кули и много дворци.

Изневиделица изскочили вьоръжени до зъби стражи, обградили момъка и му казали, че им е заповядано да го отведат при царя. Царската дъщеря същия ден навършвала осемнадесет години. Орисниците ѝ били нарекли да се омъжи за първия пътник, който наближи града този ден.

Момъкът бил заслепен от хубостта на царкинята, но помолил да не бързат със сватбата и попитал дали не са чували за чудовището. Слугите му посочили един връх, целия забулен с облаци.

Сутринта момъкът станал рано и без никой да го забележи, бързо се отправил към върха. Стигнал до езерото, обиколил го три пъти, но чудовището не се виждало. На третия път той извикал:

— Къде си, грозно чудовище? Защо се криеш? Излез да се бием, да видим кой е по-силен!

Потъмнели водите на езерото и се разбушували. От тях изплувало чудовището. Започнала люта битка. Борили се двамата до вечерта. Ни единият падал, ни другият.

— Ах! — ревнало чудовището. — Да знае змеят да изпие едно ведро мляко заради мене, щях да те заровя девет педи в земята!

— Да беше тука царската дъщеря — извикал момъкът, — само да ме погледне, щях да те закопая девет метра в земята!

Тогава слънцето залязло и двамата се разделили — чудовището си влязло в езерото, а момъкът се върнал в двореца. Питали го, разпитвали го къде е бил, но той мълчал и думичка не казал. После без нищичко да хапне, заспал дълбок сън. Царската дъщеря се уплашила да не му се случи нещо лошо и със сълзи на очи уговорила царя да проследят момъка на идната сутрин.

Още в тъмни зори юнакът скочил, измъкнал се от двореца и право на върха. Царят, царската дъщеря и царедворците хукнали след него.

Битката с чудовището пак започнала — още по-люта, още по-страшна, чак до вечерта.

— Ах, да знае змеят да изпие две ведра мляко заради мене — изръмжало пак чудовището, — ще те заровя девет педи в земята!

— Ах, да е тука царската дъщеря да ме погледне — отговорил пак момъкът, — ще те закопая девет метра в земята!

Тогава царската дъщеря излязла иззад дърветата и го погледнала с прекрасните си очи. Момъкът мигом придобил страшна сила и така тръшнал чудовището в земята, че коремът му се пръснал и от него излязла една черна свиня. Тя хукнала да бяга. Царските ловци убили свинята, момъкът разпорил корема ѝ, а от там изскочил бял заек. Ловците убили и него, разпорили корема му и от там изхвъркнал сив гълъб. Царските ловци пак се спуснали, хвърлили мрежи и го уловили.

В коремчето на гълъба намерили стъкленото топче. В него били сърцето и душата на змея. Взел момъкът топчето и всички се върнали в двореца.

На следващия ден царската дъщеря пак изпратила юнака на път, за да си разчисти той сметките със змея.

Момъкът стигнал до палата на змея. Наоколо царяла мъртва тишина. Нито едно листенце по дърветата не трепвало. В последната стая на палата змеят лежал болен и не можел да помръдне. Момъкът извадил стъкленото топче.

— Моля ти се, моля ти се! — заскимтял змеят. — Дай ми само да се допра до него!

Ала момъкът ударил силно топчето в мраморния под. То се пръснало, душата на змея изсъхнала и той издъхнал.

Дворецът с богатствата, змейовите стада, гори и полета момъкът оставил на майка си и баща си.

А той се върнал при царската дъщеря и двамата живели честито до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.